

Seikkailuni älypuhelinten maailmassa, osa 2

Vuosi sitten kirjoitin muutaman kuukauden käytön perusteella ensikokemuksia älypuhelimien käytöstä. Niille jotka eivät viime joulun Kahvia ja Pullaa lukeneet kerrottakoon lyhyesti kännykkähistoriani.

Ensimmäisen oman kännykän sain muistaakseni vuonna 1997. En mikään puhelinten suurkuluttaja ole ollut, noin kymmenen puhelinta minulla on kaikkiaan ollut käytössä. Ja ehdottomasti paras niistä on ollut Nokia 6021. Se on sellainen perinteisen mallinen kännykkä, pieni näyttö, näppäimet ja julmetun kestävä akku. Eikä sitä saa hajalle oikein millään. Jossain kohtaa tein periaatepäätöksen että käytän sitä niin kauan kuin se kestää. No ihan niin se ei mennyt, se eläköityi toimintakuntoisena käytettyäni sitä 13 vuotta. Siirryn älypuhelinaikaan ihan vaan koska työpaikan kautta sellaisen sain.

Nyt on sitten melkein puolitoista vuotta älypuhelimien käyttöä takana. Vuosi sitten tekemäni huomiot pätevät edelleen. Kritisoin silloin akun kestoa, kosketusnäytön liiallista herkkyyttä, jatkuvia päivityksiä nyt joitakin asioita mainitakseni. Kameraa kiittelin, nyt olen jopa oppinut käyttämään sitä. Siis siten että olen vihdoin tajunnut sen olevan aina mukana. Nyt voi ihan oikeasti ottaa kuvan kun siltä tuntuu. Tuleehan niitä otettua turhiakin, mutta vähemmän ne turhat kuvat harmittaa kuin se ottamatta jäänyt. Ja navigointi sujuu paljon helpommin nykyään, karttoja on kyllä kiva katsella puhelimen näytöltä.

En ole Suomen mestari puhelimen käytössä. Viestien kirjoittaminen ottaa edelleen aikansa, kosketusnäytöllä kirjoittaminen on kovin virhealtista ainakin minulle. Se on sen sijaan hyvä että nyt on tullut pidettyä ihmisiin paremmin yhteyttä. Siinä olen ollut perinteisesti huono, vielä on opeteltavaa mut-

ta parempaan mennään.

Yksi mitä kaipaisin kovasti on ihan vanhan liiton käyttöohjekirja. Puhelimessa ja sovelluksissa on vaikka mitä ominaisuuksia mistä ei ole hajuakaan. Pitäisi olla manuaali mitä lukea. Androidin kanssa olen ollut ihmeissäni esimerkiksi asetusten kanssa. Ja snäppiä ja whatsappia en osaa kunnolla käyttää kun en tiedä mitä kaikkea niillä voi tehdä. Kai netistä löytää ohjeistusta vaikka minhin, minä vaan en ole törmännyt sellaiseen kokonaisvaltaiseen oppaaseen. Uusia ominaisuuksia esitellään kyllä, voit tehdä sitä, tätä ja tuotakin mutta miten, siinäpä se ongelma onkin.

Someen olen päässyt kohtuullisen hyvin sisään. Snapchat ja Instagram ovat käytössä. Facebook löytyy vain tietokoneelta, sitä en puhelimeen ole halunnut asentaa. Twitteriä en käytä lainkaan, joku roti someilussakin.

Usein tosin vaikkapa instaa selaillessani ihmettelen miksi sitä teen. Sosiaalinen media kun tuntuu olevan täynnä sellaista kiiltokuvaelämää.

Tulee sellainen tunne että tämä ei ole oikeata elämää mitä täällä esitellään. Eipä sillä, olenhan siellä minäkin, en siis ole yhtään sen parempi. Tämä aihe vaatisi kokonaan oman juttunsa, kenties myöhemmin aiheesta kirjoitan. Tai sitten en.

Turhan usein itseni yllätän kuitenkin puhelimen ääreltä. Vähemmäläkin käytöllä selviäisi hienosti. En sentään koko ajan ole puhelin kourassa mutta kyllä sitä monasti tajuaa unohtuneensa puhelimen lumoihin kun voisi muutakin tehdä.

Lopputulemana voidaan todeta että ehkäpä älypuhelimet sittenkin ovat hyvästä vaikka niissä huonoja puolia onkin. Yleisenä huomiona kuitenkin totean että turhan paljon ihmiset niiden parissa aikaansa viettävät. Toki onhan hyvä että näinä aikoina pidetään etäisyyttä ja hoidetaan kommunikointi puhelimella mutta noin muuten suosittelen ihan sellaista perinteistä kasvokkain kohtaamista. Sosiaalinen kanssakäyminen kun on paras ta livenä.

Hannu Touru

